

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **M. I.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, č. j. OAM-9/LE-LE05-LE05-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2016, č. j. 75 Az 14/2016 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil obavou z války. Žádný další důvod pro svou žádost nevedl. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, ve které namítal, že řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Porušil svou povinnost vykládat uvedená ustanovení zákona o azylu eurokonformním výkladem. K tomu uvedl, že se žalovaný nezabýval podmínkami v ukrajinských věznicích a tím, zda by navrácení stěžovatele na Ukrajinu nezaložilo neslučitelnost s čl. 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“). V rozsudku se krajský soud nejprve vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, a že z jeho rozhodnutí není zřejmé, z jakých podkladů vycházel a k jakým závěrům dospěl. Krajský soud uvedl, že žalovaný vycházel z informací poskytnutých

stěžovatelem v žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k této žádosti. Také vycházel ze zpráv důvěryhodných institucí. K námitce týkající se nesprávné aplikace výše zmíněných ustanovení zákona o azylu krajský soud uvedl, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, která by odůvodňovala udělení azylu dle zmíněných ustanovení. Námitku nezabývání se podmínkami ve věznicích na Ukrajině krajský soud zhodnotil jako nerelevantní.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, ve které zcela obecně uvedl důvody odpovídající zákonnému znění § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a dále, že žalovaný dostatečným způsobem nezjistil informace o Ukrajině, což následně zapříčinilo nesprávné rozhodnutí spočívající v tom, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana. Namítá, že množství hodnotících úvah krajského soudu je nezákonné. Nezákonným postupem shledává i provedení navrhovaného důkazu.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci a pro své rozhodnutí si obstaral relevantní podklady. Stěžovatel byl s těmito podklady seznámen a měl možnost se k nim vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění, což neučinil. Dále uvedl, že legalizaci pobytu nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž vyslovil, že dle jeho názoru je žádost o mezinárodní ochranu podána účelově. V závěru zrekapituloval, že stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možné podřadit pod § 12, § 13, § 14 nebo § 14a a § 14b zákona o azylu, a že z jeho strany či ze strany krajského soudu nedošlo k porušení žádného zákonného ustanovení ani mezinárodních závazků. Navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud stěžovatele nevyzýval k podrobnému odůvodnění kasační stížnosti, neboť podaná kasační stížnost obsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti a je i bez dalšího doplnění projednatelná. Pokud stěžovatel chtěl soudu sdělit další podrobnější argumentaci, nic mu nebránilo, aby tak učinil v průběhu více jak dvou měsíců (od podání kasační stížnosti do rozhodnutí soudu). Povinnost soudu vyzvat stěžovatele k doplnění kasační stížnosti nastupuje pouze v případě takových vad kasační stížnosti, které brání jejímu posouzení.

[6] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[7] Soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše zmíněným usnesením prvního senátu zdejšího soudu.

[8] Nejprve se zabýval nesprávně zjištěným skutkovým stavem žalovaného a s tím související nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, které nebylo k přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

pokračování

[9] Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu (správního orgánu) je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Veškerá výše uvedená kritéria obě napadená rozhodnutí splňují. Jedná se o srozumitelná rozhodnutí opřená o odůvodnění, ze kterých je zcela zřejmé, proč krajský soud i žalovaný rozhodli tak, jak je uvedeno ve výroku obou rozhodnutí.

[11] Ze strany žalovaného byly získány všechny potřebné informace, reálie o zemi původu a správní orgán unesl své důkazní břemeno, přičemž je patrné, že se i krajský soud pečlivě zabýval celým správním spisem (odkaz na správní spis je v rozsudku uveden opakovaně). Situace stěžovatele byla hodnocena individuálně. Nebyly zjištěny žádné pochybnosti, tedy ani ty ve prospěch stěžovatele. Není tedy dán žádný prostor ani důvod pro aplikaci zásad *in dubio pro reo* ani *benefit of doubt*. O nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu v dané věci nelze hovořit, neboť rozsudek není nesrozumitelný ani netrpí nedostatkem důvodů rozhodnutí.

[12] Soudu není příliš zřejmé, jak by namítané nadměrné množství úvah krajského soudu, mohlo zakládat nezákonnost napadeného rozsudku. Podrobné a podrobně rozvedené odůvodnění je zpravidla vždy v souladu se zákonem, neboť díky němu je patrné, jak se krajský soud vypořádal se žalobními námitkami, a které úvahy jej vedly ke konečným závěrům. Takový postup lze stěží hodnotit jako nezákonný, právě naopak.

[13] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto Nejvyšší správní soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí zdejší soud podrobně věcně zabýval.

[14] Nejvyšší správní soud nezákonné hodnocení věci neshledal. Stěžovatel neuvedl během celého správního řízení žádné azylově relevantní důvody. Nejsou-li v průběhu řízení tvrzeny relevantní skutečnosti, není povinností správního orgánu je dokazovat.

[15] Listinné důkazy přiložené ve správním spise stejně jako odůvodnění rozhodnutí svědčí o tom, že správní orgán vycházel při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze všech dostupných informací v souvislosti s politickou a bezpečnostní situací a zjištěním stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

[16] Stěžovatel ve správním řízení uvedl, že v případě návratu na Ukrajinu by byl povolán do armády, nechce však bojovat a zabíjet lidi či sám zemřít. Problematikou služby v armádě se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, či v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a dospěl k závěru, že samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, není azylově relevantní.

[17] K namítanému neprovedení důkazu Nejvyšší správní soud uvádí, že soud nemá povinnost provést jakýkoliv důkaz, který mu účastníci navrhnou. Pokud by účastník např. navrhoval důkaz, jenž nemá s danou věcí zjevně žádnou souvislost, případně pokud by byl vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu takový důkaz již nadbytečný, pak by soud nemusel takový důkaz provádět. Je však vždy povinen zdůvodnit, proč nepovažuje za nutné navrhovaný důkaz provést.

[18] Soud připomíná, že ve stěžovatelově situaci nejde o odepření vojenské služby, neboť povolávací rozkazy mu ještě nebyly doručeny. Krajský soud proto zcela správně uvedl, že trestného činu vyhýbání se nástupu vojenské služby, za který by stěžovateli po návratu do země původu hrozil trest odnětí svobody, se stěžovatel dosud nedopustil a zabývat se podmínkami ve věznicích na Ukrajině, je z tohoto důvodu nadbytečné. Nebyl proto ani povinen provádět k podmínkám ve věznicích na Ukrajině stěžovatelem navrhaný důkaz Monitorovací zprávou Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze dne 29. 4. 2015, o Ukrajině.

[19] K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, kde konstatoval, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze také na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, usnesení ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[21] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu